

blevne anvendte. Jeg troer, at det vilde have været meget let for den ærede Krigsminister, otte eller fjorten Dage efterat disse Summer ere anvendte, at vide, hvorledes de ere anvendte, og jeg troer, at den ærede Krigsminister vil indrømme mig, at, dersom han ikke har vidst dette, saa har han heller ikke været istand til at træffe de hensigtsmæssigste og meest oeconomiske Dispositioner; thi det kan dog umuligt være den ærede Krigsminister fyldestgjørende, at en eller anden Intendantur har indberettet: Nu har jeg forbrugt den runde Sum, som er mig tilskillet, maa jeg bede om en ny rund Sum (Munterhed). Den ærede Krigsminister maa dog nødvendigvis have fordret at vide af en saadan Intendantur, hvorledes den tidligere anviste Sum var blevet brugt, og maa, forinden den nye Anviisning ske, i Almindelighed have overbevist sig om, at dens Anvendelse har retlig fundet Sted, overensstemmende med de bestaaende Forhold. Det er ganske rigtigt som Krigsministeren siger, at Regnskabet skal aflægges efter, hvorledes de virkelige Udgifter have været, og jeg indrømmer fuldkomment, at de Summer, der have været stillede til Krigsministerens Disposition, for en stor Deel ikke have været bundne til bestemte Conti i Finantsloven, jeg troer derfor heller ikke, at det vil kræves, at enkelte Conti i den Henseende strengt taget skulde være overholdte; men jeg troer, at det vilde kræves, og med Billighed kan kræves, at Krigsministeren nu veed, hvorledes de virkelige Udgifter have været, og at Krigsministeren burde være istand til at aflægge Regnskab derfor. Naar Krigsministeren, saaledes som jeg har antydnet, havde modtaget jevnlige Beretninger om, hvad der virkelig var foresaldet, saa vilde han, som sagt, allerede for længe siden have været istand til at have denne Kundskab, og Regnskabet vilde for længe siden have været afgjort. Naar den ærede Krigsminister har sagt, at jeg skulde have insinueret en vis Connivens mellem Embedsmænd under Krigsministeriet og Handlende, saa troer jeg ingenlunde, at jeg har gjort det, eller at mine Ord kunde give Anledning til at sige, at jeg har gjort det; jeg har udtrykkelig sagt, at jeg ikke udtalte en saadan Dom, men at det, der var passeret, kunde give Anledning

til en saadan Dom, og jeg fremhævede det netop i den ærede Krigsministers egen Interesse for at gjøre ham opmærksom paa, at det var vigtigt, at dette Regnskab snarest muligt aflægges, for at han derved kunde blive istand til at vise, at en saadan Dom ikke er begrundet. Derimod har den ærede Krigsminister slet ikke modtaget disse Facta, og jeg troer heller ikke, at han let vil kunne modtage dem. Han har besvaret mit Spørgsmaal om, hvorvidt der efter 1ste Juli var anvist nogen Udgift paa den i Finantsloven 1850—51 anviste Sum, med at han var afgaaet fra Ministeriet i Begyndelsen af Juli Maaned, og kunde altsaa ikke være ansvarlig derfor. Jeg vil da tillade mig at spørge den ærede Krigsminister, om der fra Krigsministeren (ikke den nuværende) er skeet Anviisninger af den Art, og om der ikke af den ærede Krigsminister selv, efterat han paany er indtraadt i Ministeriet, er skeet Anviisninger af denne Art.

Finantsministeren: Jeg troer dog rigtignok, at den ærede Interpellant baade er noget for streng i sin Dom (Nei!) mod Krigsministeren, fordi denne Regnskabsaflæggelse, som visse maa ønskes, endnu ikke har fundet Sted, og jeg troer virkelig, at han indblandede Afskilligt, som ikke er denne Sag vedkommende og burde være ubeladt. Denne sidste Bemærkning rammer hele det Spørgsmaal, hvorvidt der under visse Omstændigheder kunde være Anledning til at troe, at Misbrug havde fundet Sted. Jeg finder, at det slet ikke staar i Forbindelse med denne Sag; Enhver maatte forud kunne sige sig, at hverken Krigsministeren eller Finantsministeren eller nogen anden Minister paa nærværende Stadium kunde være istand til at besvare saadanne Spørgsmaal. Man paapege de forskjellige Data, under hvilke Sigt skal have fundet Sted, saa vil en Undersøgelse kunne anstilles, og en saadan Undersøgelse kan jo indledes saavel fra Administrationens Side som efter Andres Foranstaltning, naar man dertil maatte finde Anledning. Jeg skal holde mig til det, som er Sagens egentlige Gjenstand, og saa kan jeg ikke nægte, at der i dette Tilfælde finder en Mangel paa Efterlevelse af Grundlovens Forrifter Sted (Her!), for hvilken